

20

Hifi

Oracle Delphi mkVI Turbo

Vinyldelicatesse

Hvis du er ute etter en platespiller med topp lyd og design, er Oracle Delphi en svært fristende løsning.

Tekst og foto: Roy Ervin Solstad

Det er noe tillitvekkende over produsenter som har vært i gamet en stund. Det samme med produkter som selges år etter år etter år med bare små justeringer og forbedringer. Kanadiske Oracle Audio tilhører definitivt den kategorien uansett om du tenker på produsent eller produkt.

Allerede i 1979 ble Quebec-selskapet grunnlagt, og det første

de gjorde var å lansere den fjær-opphengte platespilleren Oracle Delphi. I dag lager Oracle enda en platespiller (Paris), samt CD-spillere, riaa-trinn, forsterker, dac, samt egne versjoner av tonearmer og pickuper. Produktet som startet det hele, er selvsagt med, og nå er Delphi i sin sjettede generasjon, eller mk. VI som kanadierne selv kaller det.

Enkelt sagt er Delphi en spil-

ler hvor både plintet og armbasen henger i fjærer fra de tre tårnene. Det skaper noen utfordringer, særlig siden ulik vekt på tonearmer i prinsippet vil skape ujevn vektfordeling, men ingeniørene til Oracle har eliminert det problemet ved bruk av ulike dempemidler, og et kraftigere subchassi. Å justere platetallerkenen i vater er en lek, da et fastmontert vater står såpass synlig plassert at

HJEMMEKINO

★ HIGH-END ★

oppheving som har demonstrert platespillerne sine stående på en subwoofer. Det betyr uansett at man verken trenger egne isolasjonsplattformer eller dedikerte vegghyller til en Oracle Delphi. En hver flat plate som har plass til den, er strengt tatt godt nok. Selv om jeg definitivt vil anbefale at den står på en solid overflate. Oldermors vaklevorne nattbord med rokokkobein er kanskje ikke helt optimalt.

Ulemper med fjærer

Nå er ikke nødvendigvis alle platespillerprodusenter enige med Riendeau i at fjæroppheng er optimalt for å skape best lyd fra LP-platene dine. Det er bare å se på ulike platespillere, så ser man fort at eksempelvis Linn, Rega og VPI, har tenkt i helt andre baner.

Der mener man at fjæropphengte spillere på grunn av at de flyter, mister dynamikk og trøkk. Litt som om en 100-metersløper skulle starte i en sandkasse.

Oppsett

Platespilleren jeg fikk fra den norske forhandleren var satt opp med Oracles versjon av SME V og moving coil-pickupen ZYX 4D. Det er heller ikke den billigste varianten av Delphi mkVI jeg har fått til test, men Turbo-versjonen med bedre strømforsyning. Med den vanlige strømforsyningen får du det lekke drivverket til. Platespilleren er derfor ikke vurdert alene, men med både ZYX og SME V. Kablingen fra armen til riaa har vært de originale, mens jeg har benyttet Whistler Coanda RCA fra riaa til forsterker. Spilleren har stått på toppen av et Quadraspire QAVX rack uten noen form for demping mellom racket og spilleren. Riaaen har vært en Plinius Koru, og til å sammenligne har jeg benyttet en VPI ScoutMaster

med VPI JMW-Signature tonearm påmontert en Benz Micro Ruby III Open Air pickup. Jeg er selvfølgelig klar over at testen dermed blir mer en test av en komplett platespiller med arm og pickup mot en annen. Jeg hadde for øvrig en EAR PB88-riaa fra Tim de Paravicini til test samtidig, men siden jeg kjenner Plinius-riaaen bedre, ble det til at jeg brukte den når jeg testet.

Bruk

I daglig bruk er Delphi utrolig enkel å ha med å gjøre. Enten man spiller vanlige LPer med vanlig hastighet, eller såkalte audiofile utgivelser der hastigheten er satt til 45 rpm slik som på singler, er det ikke som på min egen VPI nødvendig å gjøre noe manuelt. På Oracle-spilleren klikker man enten på knappen for 33 eller 45, så starter spilleren opp, og i motsetning til en del andre beltedrevne spillere, finner den farta nesten umiddelbart.

Strammeanordningen var Oracle først ute med, og fungerer slik at en liten oval plastring sitter på spindelen helt innerst. Ved å stramme platestrammeren strammes

UTSTYR

Forsterkere: Plinius Hiato

Platespiller: VPI Scout-master / VPI JMW-9 Signature / Benz Ruby 3 Open Air

Riaa: Plinius Koru og EAR PB88

Kabler: Whistler Coanda, Forsman Feed4 mk2.2, LessLoss DFPC Signature, FAT LMC

Strømfrens: Trafomatic Classic 3000

Annet: Soundcare Superspikes, Finite Elemente Ceraballs, GIK Acoustics, Base Technology, Quadraspire

MUSIKK

Patricia Barber, *Verse*
Robbie Robertson, *How To Be Clairvoyant*
Harry Belafonte, *Live at Carnegie Hall*
Wagner, *Tannhäuser*
Jethro Tull, *Aqualung*
Buddy Guy & Junior Wells, *Going Back Acoustic*
Pink Floyd, *The Dark Side of the Moon*

MUSIKK

Se: www.audioakt.no

man fint kan se på det mens man vrir på bena under akrylbasen i bunnen på spilleren.

Fordeler med fjær

Marcel Riendeau, mannen bak Oracle, hadde i utgangspunktet tenkt å importere platespillere til Canada, men fant ikke noe han likte. Dermed gjorde han som flere andre pionerer innen platespillerbransjen. Han lagde sin egen. Ved å studere en drøss kjente spillere, blant dem Linn og Mikro-Seiki, kom Riendeau til konklusjonen at om stiften i pickupen skulle holde seg i rillene uten påvirkning utenfra, så måtte tallerken og arm isoleres fra omverdenen. Løsningen i 1979 ble fjærer. Den grunnfilosofien ligger fremdeles fast for Oracle Delphi, og selv i sin sjettede generasjon er basisen nøyaktig den samme.

Fordelen er at vibrasjoner aldri når verken LP-plate eller den stiften som skal plukke opp de ørsmå variasjonene i platerillene. Ergo kan spilleren plasseres nær sagt hvor som helst. Det finnes platespillerprodusenter som sverger til fjær-

ARTIKKELEN FORTSETTER PÅ NESTE SIDE

Oracle Delphi mkVI Turbo

VI LIKER:

- Umulig å komme utenom designet
- Luftig, oppløst og detaljert
- Stort lydbilde

VI LIKER IKKE:

- Mangler litt trøkk når det kreves, ellers intet

plata fast både ytterst og innerst. Det er enkelt og genialt. Støvmessig kunne man kanskje ønsket seg et lokk, og det har selvsagt Oracle tenkt på. Dog koster det snaut 2700 kroner ekstra, men har man råd til en platespiller til drøyt 100.000 kroner inkludert arm og pick-up, så klarer man nok 2700 kroner til.

Lyden

Jeg hadde spilleren i hus i fem-seks uker på forsommeren i år, og spilte lenge bare på de for å venne meg til dens lydsignatur, og å avvenne meg til signaturen til min egen spiller. Den siste uka var det derimot tid for å bytte fram og tilbake med VPI-spilleren for å avdekke forskjellene.

Likevel var det flere ting jeg oppdaget da jeg var i den rene Delphi-perioden. Det første var med hvilken luftighet og oppløsning musikken ble presentert. Det brettet seg ut i både dybde og bredde, og alt virket å få bedre plass i opptaket. Klangmessig var det derimot ingenting som tydet på en slagside mot det lyse. Stemmer var organiske og fyldige, akkurat slik de bør være, og basen gravde dypt og med relativt bra definisjon. Basstromma på Patricia Barbers Pieces fra Verse i Mobile Fidelitys 45 rpm-utgave opplevde jeg at hadde bra punch, selv om jeg nok fant den noe mindre brutal enn med VPI-riggen min, men mer om det siden. På Harry Belafontes *Live at Carnegie Hall* var det ikke en eneste reservasjon. Noe av det vanskeligste

å gjengi uansett medium er applaus, og på Belafonte-plata er det av naturlige årsaker masse applaus. Samtidig er det et aldeles praktfullt liveopptak der man har få problemer med å høre når Belafonte beveger seg foran mikrofonen. Med Oracle-spilleren var alt dette enda mer påtagelig enn med min egen platespiller, og når applausen kom fikk jeg virkelig hakeslipp. Det låter nemlig veldig bra på VPI, men med Oracle var det nesten slik at du kunne høre om fingrene som klappet hadde på seg gullringer i stedet for sølvringer. Jeg tror aldri jeg har hørt mer overbevisende gjengivelse av applaus noen gang. På noe anlegg.

Det viste seg at nettopp kombinasjonen med ikke altfor krevende og basstung musikk var favorittretten til Oracle-komboen jeg lyttet til. Akustisk musikk, enten det var jazz, pop eller kammermusikk låt aldeles prima. Både mellomtone og diskant sprudler som få signalkilder jeg har hørt de siste årene.

Så fort det ble krav til mer makrodynamikk og kompleksitet i musikken, oppdaget jeg at det manglet litt skyv. Det som var morsomt og levende på enklere musikk, mistet litt trøkk, noe som gjorde gjengivelsen litt forsiktig. Isoleret sett låt det derimot veldig bra. Det var først i direkte sammenligning med min egen rigg at man ble oppmerksom på dette. En plate som *How To Be Clairvoyant* med Robbie Robertson var det som musikken sprang i litt for store sko.

Det gikk definitivt forover, men rytmen satt liksom ikke helt som den skulle, noe som var synd, for også på slik musikk var både mellomtone og diskant på toppnivå. Jeg oppdaget derimot at min egen spiller hadde en diametralt motsatt tilnærming. Her var rytme og driv til stede i fullt monn på all musikk, men i forhold til Oracle Delphi mistet jeg både luftighet og oppløsning oppover. Ideelt sett kunne jeg ønsket meg en spiller med det beste fra hver leir, men med Delphi sitt utseende.

Riaaen til EAR, PB88 endret for øvrig ikke noe i vurderingen mellom de to spillerne.

Konklusjon

Noen har sagt at Oracle Delphi er verdens vakreste platespiller, og jeg skal ikke protestere. Med SME og ZYX får du en fantastisk kombinasjon som på sitt beste og på rett musikk leverer frapperende lydopplevelser, mens elskere av Wagner og Dimmu Borgir kanskje bør vurdere noe annet.

VI MENER: Oracle Delphi er så vakker at du kan kjøpe den inn som pynt i stua.

Priser

ORACLE DELPHI MKVI TURBO	61.500,-
ORACLE SME V	30.200,-
ZYX 4D	22.300,-
IMPORTØR:	Audioaktøren